

[Indenrigsministeren]

delers hr. Henning Rasmussens opfattelse af, at psykiske skader ikke er medtaget i dette lovforslag. Det fremgik også, tror jeg, af det svar, jeg allerede har givet, eller af de bemærkninger, jeg har gjort til ordførernes indlæg. Jeg har den opfattelse, at som forslaget er udformet, kan det heller ikke indfortolkes i det.

Jeg er selvsagt parat til at diskutere dette tema, men det har bestemt været efter grundige overvejelser og baseret på studier af de svenske erfaringer, at man har gjort den distinktion, som lovforslaget er udtryk for.

Med hensyn til lægemiddelansvaret ved vi allerede fra den forhandling, der var i forbindelse med det socialdemokratiske beslutningsforslag, som vi diskuterede i efteråret, at her er en klar forskel i opfattelsen mellem Socialdemokratiet og regeringen med hensyn til, hvordan det rigtige regi for at placere et sådant ansvar og en sådan erstatningsmulighed er.

Når jeg ikke kommenterede spørgsmålet om erstatning til bløderne i mit svar, hænger det sammen med, at det er en ting, som naturligvis også jeg er noget optaget af, fordi det er et betydeligt problem, men det er også et vanskeligt problem at give en mere udtømmende erklæring om både med hensyn til det juridiske grundlag og de praktiske muligheder. For hvis man ser isoleret på problemet og betragter det som en skade, som er tilført på grund af et lægemiddel, vil det være placeret i den del af problemkredsen, som vi beskæftiger os med om lægemidler. Men det er i sig selv en vanskelig ting, fordi det for blødere vil være overordentlig kompliceret at konstatere, om en skade kan være opstået i forbindelse med anvendelsen af et lægemiddel.

Det er en af årsagerne til, at bløderproblemet er ganske kompliceret og så kompliceret, at jeg ved denne lejlighed her ikke vil gå ind i en mere afgjort vurdering af dette problem ud over, at jeg vil tilkendegive, at jeg mener, det er et alvorligt problem, som jo optager en del mennesker, men også er så alvorligt et problem, at det ikke kan håndteres i et meget kort replikskifte i forbindelse med dette lovforslag.

Jeg kan sige til hr. Tommy Dinesen, at jeg ikke er sikker på, at jeg forstår hans spørgsmål med hensyn til selvriskoen, for hvis jeg umiddelbart ud fra spørgsmålet skal vurdere,

hvad der ligger i dette, at der for de enkelte amtskommuner eller de enkelte læger kunne være en forskellig selvrisiko, er det jo i sig selv ikke noget, der burde berøre patienten og patientens mulighed for at opnå en ligelig og rigtig erstatning, men noget, som vedrører relationen imellem den læge eller det sygehus, som forsikrer sig over for et forsikrings-selskab med hensyn til i givet fald at kunne betale for skader. Derfor tror jeg ikke, der er noget problem i det. Lad det være sagt som mit umiddelbare indtryk på baggrund af de spørgsmål, som hr. Tommy Dinesen har stillet. Det er klart, at der er ikke tilstræbt nogen forskellig sikring af patienten afhængig af, hvilken måde lægen eller sygehuset vælger at arrangere sin eventuelle selvrisiko på.

(Kort bemærkning).

Henning Rasmussen (S):

Jeg er enig med indenrigsministeren i, at vi kan ikke afklare spørgsmålet om blødernes særlige situation i vores lille diskussion her i dag. Men jeg vil alligevel gerne sige til indenrigsministeren, at man kan naturligvis godt rejse det juridiske problem: er der her tale om en »fejl«, for det er jo ikke noget, man har villet fra deres side, som har produceret blodfaktorprodukterne? Eller er det en »fejl« hos dem, der har ansvaret for behandlingen? Jeg vil gerne understrege disse gåseøjne meget stærkt, for jeg anser det ikke for at være en fejl i den forstand.

Det kan man naturligvis godt diskutere, men man kan også anlægge det synspunkt – og det gør jeg – at der her er tale om en situation, hvor en gruppe mennesker ikke på nogen måde har kunnet værge for sig imod AIDS-smitten, som de har fået konstateret, heller ikke de mennesker, der har produceret blodfaktorprodukterne, eller dem, der har iværksat behandlingen. Derfor synes jeg, det er rimeligt at anlægge det synspunkt, at der her er tale om en utilsigtet, men alvorlig skade, som – hvis man skal bruge det udtryk – det er en samfundsopgave at gøre lidt god igen. Det er mit grundsynspunkt i denne sag, og jeg forlanger ikke, at ministeren skal kommentere det yderligere, men jeg siger det bare for en ordens skyld som en sidste duplik i sagen.

(Kort bemærkning).